

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEÉ, uitgever en eigenaar van dit blad.

De Postrijder verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden van den uitgever, Groot Markt, n° 37-39, te Tongeren.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIË LIMBURG.

TONGEREN, DEN 13^{en} OCTOBER 1900.

VAN ALLES WAT.

Nee, de Belgen zijn niet veranderd. Zoals wij ze over bijna een eeuw zagen — 't was dan de 22 Augustus 1833 — verenigd als ééne enkele familie, om ter gelegenheid eener prinselike bruiloft, die hertog van Brabant, onze tegenwoordigen koning, er haer die zijnen trouw zou deelen en hem nog bekleede, onze koningin Maria-Hendrika, toe te juichen, zo ook hebben wij onze langdenoeten zaterdag terug gezien om de jonge echtgenooten, geroepen tot het voorziet van ons koninkrijk stambuis, op de hartelijke manier geluk te wenschen.

Vrochdeloos heeft een handvol kwaadwilligen bedreigd de viering van deze blijde intrede te beletten of minstens te storen. Op 't eerste teken van vijandschap, door die slechte burgers gegeven, heeft de Belgische leeuw zich opgericht, deze blafsende bende recht in 't gelaat gezien en vol schaamte is zij in haar lok 't ruggekeerd.

Men zegge dus niet dat de suar der vaderlandsliefde in het hart der Belgen minder trit en zij het geslacht dat hen voorging, niet waardig zijn.

Driemaal sedert het bestaan der Belgische moarchie, zijn er huwelijken gesloten door de mannelijke afstammelingen van Leopold I. Eerst de hertog van Brabant, dan de graaf van Vlaanderen, en nu, prins Albert. Alleen traden in het huwelijk met een vrouw hummer keuze, waardige gezellinnen van hunne echtgenooten en waardig van het land dat ze aannamen.

Ter gelegenheid van elk dier huwelijken, had er een blijde inkomst plaats. Want het is eene eike Belgische overlevering, zoals de burgemeester van Brussel wat herinnert, eene plechtige intrede te bereiden voor de prinses, en op voorhand dezer zelf-opoffering te betalen door schitterende betingingen van verkleefdheid en genegenheid.

't Is in die dagen van vrede dat tusschen den vorst en de natie die overbrekbare band wordt gelegd, die hun toeliet met betrouwen de komende beproevingen af te wachten.

Prins Albert is de vorst, ons door de Voorzienigheid voorbehouden en prinses Elisabeth zal onze koningin zijn.

Wij zijn overtuigd dat zij zich altijd de zo sympathieke en geestdriftige onvangst zullen herinneren, welke hun zaterdag dat zeert viel van wege al de klassen der bevolking.

Van wege de grens tot Brussel toe, was het slechts ééne enkele machtige toejuiching. Nee, nooit heeft men een prinsenaar stiller bezeten, dat het hart órs lands met hen was; tusschen hen en België is het voorlaan voor leven en dood!

En zelfs de valsche noot van de socialistie heeft bijgedragen om de uitdrukking van het nationaal gevoelen betekenisvoller en welsprekender te maken.

De siem des volks heeft zich verheven tot eene hoogte, die zij misschien niet zou bereikt hebben, zonder de aansporing van de stroomtoevloed uitgingen, uitgegaan van de kroebi der opruikers, die den bedrijgeliken naam draagt van *Maison du Peuple*.

De tegenbetoging, door de socialistie aangekondigd, verschenen een oogenblik als

ene donkere wolk; maar als eene wolk ook is zij door den volksadem weggeblazen. 't Is de natie, meer nog dan de kracht-digheids — overvrens zeer lofwaardig — van den burgemeester van Brussel, die de commandaris verplicht heeft achteruit te trekken.

Weg met die bewonderaars van de Parijse commune! Weg met die slechte Belgen die hunne vlug, hunne strijdzangen en hun ordeword — in den vreemde gaat balse! Onze vaderlandse betogingen hebben niet hen niets te stellen.

In België schreeuwen de socialistie moord en brand als men in het openbaar hunne roede vod, zinnbeeld van burgeroorlog en moord, niet toeliet.

In Frankrijk, waar de radikalen en de socialistie regeren, wat socialist Millereud minister is, mag men nog altijd de roede vod op straat niet optuilen.

Onlangs huldigden de socialistie te Parijs een samenwerkend-maatschappij in. Citoyen Furnetoot, van België, zal de feestelijkheid voor, maar op straat werd de roede vlak door de politie in beslag genomen.

Een gevecht is zelfs ontstaan om de vlak uit de handen der politie te krijgen. Hierin-gelukt zijnde, hebben zij den roeden lap in een uuis binnengedragen.

Men leest in de dagbladen maar van ongelukken en verdriet.

De oorzaak ervan gemeentlijk is de drankenshap.

De drank dooft het klaarste verstand uit! De drank verdroogt het edelste hart! De drank vernietigt deslerke gezondheid! De drank verkruist de grootste fortuin! De drank jaagt weg alle huwelijksrede! De drank pleegt de afgrijselijkste schelmstukken!

De drank verdoemt de meeste menschen! En zeggen dat zoovle menschen drinken en schenken om ongelukkig te worden. O dwaasheid!

Iedereen weet het, bekend het, beklagt het... en zoovelen blijven, weteas en willens, de slaven van den drank.

De Hoofdmaatschappij der katholieke belangen te Rome heeft zich als bevoorredend komitee ingericht voor de voorafgaande schikkingen, welke dienen genomen te worden, ten einde op waardige wijze de vijf-entwintigste verjaring te vieren van het roemrijke Pauschap van Z. H. Leo XIII en de vijfzigste verjaring zijner verheffing tot kardinaal.

De maatschappij richt eenen warmen oproep tot al de maatschappijen van den zelfden aard en tot al de geloovigen.

Zoals men weet, heeft de V. Vader reeds zijn vijfzigjarige jubileest als priester en zijn 25jarig jubileest als bisschop gevierd. Indien het den Heer bebaagt Hem in het leven te bebouden tot dat ook de thans aan gekomende verjaringen gevierd worden, dan zal Z. H. reeds vier grote jubileesten beleefd hebben.

Mocht de Hemel Hem vergunnen ook nog den hondersten verjaardag zijner geboorte te vieren, dat zou ongewijfeld den wensch vervullen van alle geloovigen.

DE GODLOOCHENAAR.

Volgens de socialistie en andere vrijdenkers, bestaat er geen God, en is dus heel de godsdienst vatsch.

hoogste reputatie te overstelpen met schande. Zij zeg tegen u: Gij hebt gelijkt. Ik heb dat gedaan. Maar bewijs het! En verder wil zij aan eene andere vrouw haren zoon teruggenven, die haar binnens een jaar van verdriet zo doen sterven. Eene eigenzinnige roeping, in welke, ongelukkig, ook mijn persoon zou worden verwickeld. Na, Dick, om mij even openbarlijk zijn als lady Woodroffe. Dat wil zeggen: ik beken de waarheid niet met woorden, maar ik toon haar, en ik laat u de overtuiging, dat zij gelijkt hebt. En dan, evenals de lady, zeg ik tegen u: ik daag u uit! Door mij zelf gij geen stap verder komen. En al haalt zij mij op de bank der geveken, nooit, nooit zal zij mij hooren bekennen, dat ik den naam der dame weet... Ziedaar! Daar zij mij nu! Zonder mijne getuigenis kun gij nooit de zaak bewijzen, en op mijn getuigenis hebt gij nooit te rekenen. Laat ons nu nog een glas wijn drinken.

Sir Robert Steele was er den man niet naar en geplagd te worden door droomen, en nog veel minder om zich door droomen in de maing te laten nemen.

Recht in dezen nacht had hij toch een droom, die hem uit zijn evenwicht bracht. Bij droomde, ja, wat was het eigenlijk geweest...

Bij droomde dat hij in eene gerechtszaal zat op de bank der geveken, en dat hij gedwoon werd door iets, bij wist zelf niet wat, maar het was iets zeer machtigs en onweerstaanbaars, dat hij gedwoon werd, de gansche waarheid te bekennen.

En hij droomde dat hij de strengste afkeuring en verontwaardiging las, op het gezicht van d n rechter, en op de gezichten der gewoonden, op al die andere gezichten om hem heen.

Bij droomde dat hij op al die gezichten zijn voorus las. En dit voorus luidde: Verlies van goeden naam, van karakter, van praktijk, van alles. Toen hij 's morgens ontwaakte, stond deze gansche droom nog voor hem, zo levendig alsof het eene waarheid ware geweest.

Zij, die zoo spreken, ofwel meenen niet wat zij zeggen, ofwel hebben vrijwillig de oogen voor het licht gesloten, om zich zelve wijs te maken dat er geen licht bestaat. De mensch die God loochent, verdoeft de stem van zijn geweten, dat hem toeroept: « Er is een God, die over u waakt en u zal oordeelen. » Maar de slechte mensch wil, of liever, durft geen oordeel onderstaan, en daarom roept hij, tegen zijn geweten in: « Er is geen God! »

Hij verloochent zijn verstand; want, een blik van ons verstand op het geschapene geworpen, zegt ons: « Er is een Schepper, een Maker van dit alles, een Wezen met oneindige macht en wijsheid. »

« In iederdaad, hoe heerlijk is het Heelal! Millioenen wezelen wemelen doorheen, en dit alles in de volmaakte orde. Allen zijn verschillig van vorm en kleur, in aard en kracht, maar toch schikken zij zich tot een wondervol geheel: toch bewegen zij zich in hunne rusteloze vaart volgens een plan waarin alles voorzien is. Nacht en Dag, Winter en Zomer wisselen elkander af, saade, water, en licht, met al de krachten die hen schokken en beroeren, werken mede om den mensch te voeden en te onderhouden. »

« En welke zijn de wezelen, die behoort aan een zee zo wijze voorbeschikking? Hebben zij de macht en wijsheid uit hun eigen? Neen, want zij zijn stof; zij hebben geen verstand, noch wil, noch eeuwige zelfbewustheid. »

De mensch zelf die door zijne rede de koning is der Schepping, kan geen vezel veranderen aan zijn eigen lichaam, noch een eskelen stond den omloop regeren van zijn bloed. Hoe zou dan de redeloze stof zich zelf tot de grootste orde hebben kunnen eenemooigen, die wij in het Heelal bewonderen? Neen, de kracht der natuur, die alles beweegt en bezielt, is niet voorkomstig uit de stof. Zij gaat uit van een oneindig wezen, dat de schatten zijner goed- en groothed buiten zich heeft uitgestort met de wereld te scheppen. »

« Er is een God! — Wie dit loochent, verlaagt zich beneden het dier, want hij dooft vrijwillig dat heerlijk licht uit der rede, dat God in hem heeft ontstoken en dat hem van de dieren onderscheidt. »

« Ik zou u tal van voorbeelden kunnen aanhalen over slechte mishandelingen, welke op armzalige honden uitgevoerd worden, waarvan ik kennis kreeg, maar die aan 't gerecht ontlopen, dewelst oorzaak van de oververschikking der menschen, die uit oorzake van den schrik, dien de pleger dezer onmenscheelijken, meestal ruwe en onbeschofte kerels, aan 't publiek inboezemen. »

« Ik wil u nochtan een waakroepend feit, afgrijselijk als er ooit waren, bekend maken dat zijne onkoopning voor de rechtbank van mijn kantou gekend heeft. »

« Een leuter van L., met name C., zeer wel om zijne strengheid tegen zijn ongelukkige honden gekend, stampde de vier poten van een zijner honden over, op de grote baan van Moll naar Hamont, aan Overvelt, spande hem uit en liet hem op de baan achter, waar de arme martelaar gedurende eenen dag en eenen nacht bleef uisterven, tot dat 's anderendaags een medelijdend mensch eene einde stelde aan den langen doodstrid, door het snakkende dier af te maken. »

« Onzigt, een beroemd protestant, die langen tijd minister van onderwijs is geweest in Frankrijk, schildert de ware opvoeding aldus af: »

« Wil het wezenlijk goed en nuttig zijn voor de samenleving, zo moet het volksopvoeding wijs innig godsdienstig zijn, en ik versta daardoor niet alleen dat er plaats moet zijn voor zulk onderricht, en dat het vervullen van godsdienstige plichten moet worden opgelegd en onderhouden. »

« Een volk wordt met zulke werktuigelijke middelen niet godsdienstig opgevoed. »

« Het is ook noodig dat de volksopvoeding gegeven en ontvangen worde te midden eener godsdienstige omgeving, dat de godsdienstige indrukken en gewoonten er van alle kanten op in werken. De godsdienst is geene studie of oefening aan welke men plaats en uur aanwijst; het is een geloof, eene wet die zich voortdurend en overal moet doen gevoelen, en die alle, en die wijze, op die ziel en op het leven geheel hare heilzame werking kan uitoefenen. »

« De dokter — zij kent even goed als ik dat slag van jonkersrij. Zij hebben geen ser — zij hebben geen hart. Zij zijn b-dorven en verrot, hebben en verrot — tot in het merg van hun gebente! »

« — Ik zal de hele geschiedenis aan de grote klok banger. In elk eene comodie over schrijven. »

« — Is dit draak, of gerechtigheid, Dick? »

« — Wat maal ik er om! Wraak is gerechtigheid in het wild! »

« — Wanneer moeten die brieven geschreven worden? »

« — Heden nog, deser morgen. »

« — Dick — de dokter lagde eene vermanende hand op zijnen arm — Dick, gij weet niet wat gij gaat begiinnen. Wacht tot van avond. Geef mij ten minste acht of tien uren tijd. Ik smeek u, wacht tot van avond. Als ik binnen twaalf uren met de hoofdpijnen, de twee, neen, de drie hoofdpijnen in dit drama, niet iets heb kunnen uittreken, dan laat ik u geheel de vrije hand. Doe dan wat gij wilt. »

« — Nu, als het wezen moet, als gij waarlijk doekt... Goed dan, ik zal even wacht. Maar ik wil u een gevecht laten zien, dat ik heb hem al kunnen overgeven, zijne onbeschooftheid en zijne minsching, maar niet. »

« — De liefde, werde Dick, heeft vele gestalten. Zij kan optreden als krijgsman, als bandiet, als misdadiger. Maar als heil, als pijlwer, met dien geestriem en het braudrijzen in de band... neen, Dick, die rol past aan de liefde niet. Kom tot beëindiging! »

« — Dick droaide zich om. »

BESCHERMING DER DIEREN

Wij ontvingen met 't verzoek van opname den volgende brief.

Muziekant en Urtroeska.

De noodzakelijkheid der slachting eener maatschappij tot bescherming der dieren doet zich in de provincie Limburg meer en meer gevoelen. Een geweligen ding, waarvan de ongelukkige honden, namelijk de trekhonden, de slachtoffers zijn nimmer van dag tot slag toe.

Het zijn bijzonderlijk de honden, welke aan allerhande roedersleuere, die aan de meest barbaarsche mishandelingen blootgesteld zijn.

Overladen met den knuppel of met den steel der reep afgesmeeld, half blind geslagen door de lange lederen riemen der zwepen, welke in dezerre gebruikt worden, soms zwaar gekwist, zijt men, met lijdend hart, deze ongelukkige dieren, in volen ren, over de grote baan voortspringen, terwijl zij jaeken en huilen van smart en angst.

« Een reuk niet dat ik overrij: onvrijwillig woode ik onlangs in een naburig kantou, eene uittionige koers bij 't was een widding van snelkreeg, waaraan twee hondenters, ieder door een zatterlaken, die honden, die op schadelijke wijze alstegen, brak; elke slag, die op de arme dieren oesviel, ver-zak een jammerend gebul, dat het tot scheuren toe griefde. »

« Op eenen anderen keer zag ik in een ander kantou, van het zuiden der provincie, drie draakrads in een kerrej-zitten, dat door drie honden bespannen was; zij zingen te werk als raaenden en den door hun uitgelaten bewegingen de last op de arme leden van den berischaad op, en neerkomen, zodat de onder het loopen gedurig omhoog gelicht werd, om dan weder op zijne poten neer te vallen. »

« Ziedaar een der lage handelwijzen welke de met rede en kracht begaafde mensch op een zwak en weerloos dier, op zijnen goeden, verkleefde en moedigen dienaar, meestal zijnen broodwinnaar, toepast. »

« Wie is hier de voorstaar? Is het niet het ondiep in mensch-lijk gedaante? »

« Dan ook niet men kleine honden bezigen, die een werk bovee hunne krachten moeten verrichten, of ook soms wonke honden die dan toch maar moeten trekken, kunnen of niet, en te vergeefs eenen lastigen en nutloosen arbeid moeten verrichten. »

« Ik zou u tal van voorbeelden kunnen aanhalen over slechte mishandelingen, welke op armzalige honden uitgevoerd worden, waarvan ik kennis kreeg, maar die aan 't gerecht ontlopen, dewelst oorzaak van de oververschikking der menschen, die uit oorzake van den schrik, dien de pleger dezer onmenscheelijken, meestal ruwe en onbeschofte kerels, aan 't publiek inboezemen. »

« Ik wil u nochtan een waakroepend feit, afgrijselijk als er ooit waren, bekend maken dat zijne onkoopning voor de rechtbank van mijn kantou gekend heeft. »

« Een leuter van L., met name C., zeer wel om zijne strengheid tegen zijn ongelukkige honden gekend, stampde de vier poten van een zijner honden over, op de grote baan van Moll naar Hamont, aan Overvelt, spande hem uit en liet hem op de baan achter, waar de arme martelaar gedurende eenen dag en eenen nacht bleef uisterven, tot dat 's anderendaags een medelijdend mensch eene einde stelde aan den langen doodstrid, door het snakkende dier af te maken. »

« Onzigt, een beroemd protestant, die langen tijd minister van onderwijs is geweest in Frankrijk, schildert de ware opvoeding aldus af: »

« Wil het wezenlijk goed en nuttig zijn voor de samenleving, zo moet het volksopvoeding wijs innig godsdienstig zijn, en ik versta daardoor niet alleen dat er plaats moet zijn voor zulk onderricht, en dat het vervullen van godsdienstige plichten moet worden opgelegd en onderhouden. »

« Een volk wordt met zulke werktuigelijke middelen niet godsdienstig opgevoed. »

« Het is ook noodig dat de volksopvoeding gegeven en ontvangen worde te midden eener godsdienstige omgeving, dat de godsdienstige indrukken en gewoonten er van alle kanten op in werken. De godsdienst is geene studie of oefening aan welke men plaats en uur aanwijst; het is een geloof, eene wet die zich voortdurend en overal moet doen gevoelen, en die alle, en die wijze, op die ziel en op het leven geheel hare heilzame werking kan uitoefenen. »

« De dokter — zij kent even goed als ik dat slag van jonkersrij. Zij hebben geen ser — zij hebben geen hart. Zij zijn b-dorven en verrot, hebben en verrot — tot in het merg van hun gebente! »

« — Ik zal de hele geschiedenis aan de grote klok banger. In elk eene comodie over schrijven. »

« — Is dit draak, of gerechtigheid, Dick? »

« — Wat maal ik er om! Wraak is gerechtigheid in het wild! »

« — Wanneer moeten die brieven geschreven worden? »

« — Heden nog, deser morgen. »

« — Dick — de dokter lagde eene vermanende hand op zijnen arm — Dick, gij weet niet wat gij gaat begiinnen. Wacht tot van avond. Geef mij ten minste acht of tien uren tijd. Ik smeek u, wacht tot van avond. Als ik binnen twaalf uren met de hoofdpijnen, de twee, neen, de drie hoofdpijnen in dit drama, niet iets heb kunnen uittreken, dan laat ik u geheel de vrije hand. Doe dan wat gij wilt. »

« — Nu, als het wezen moet, als gij waarlijk doekt... Goed dan, ik zal even wacht. Maar ik wil u een gevecht laten zien, dat ik heb hem al kunnen overgeven, zijne onbeschooftheid en zijne minsching, maar niet. »

rationeële en eenvormige verordeening der hondenspannen is noodig voor het gansche land; deze verordeening moet, evenals in Duitschland en de Antwerpen, gesteld zijn op het uitsluitend verbod van honden tusschen herrien in te spannen. De hond, hoe sterk en gront hij ook wees, is eigenlijk geen trekder, hij mag enkel de medeherder trossen mensch zijn, die wroet en werkt, en niets meer.

Aanvaard, enz. (Getekend) JOSEF GIELEN, Vrederechter van het Kanton Achel.

M. Desmazières, onze achtere volksvertegenwoordiger, zal op donderdag 18 Oktober, dag der voor, in het lokaal der Land- en Tuinbouwmaatschappijen, in het Koffiehuis Allée Verte, Kiekerstraat te Tongeren, van tien ure tot een, de personen ontvangen die hem verlangen te spreken.

Onze-Lieve-Vrouw van den Rozenkrans. O Moeder Gods! o vrinsie magd! Wij knielen biddend voor u vader; En bieden 't geen het meest bebaagt; O moeder, aan uw harte bedagt. Een krans van frische geure rozen, Gevolken Lirfelde en bloestrij. In onze aardse droev' ge wienrij.

Doch 't zijn geen rozen bemelsch schoon, Als die waarmede juichend de engelen In de eew'ge gaarden voor u troon U frische kransen samenstrenten; Ze zijn ontloken tusschen doornen, En bloeien hier in 't hallingsgloot. Waar nooit een straal van 't ware schoone gloot.

Doch gij, o moeder wonderzoet, Ge kunt met uwen blik zo teeder. Das roosjes geven kleur en gloed; Ge kunt ze met een woord ook weder Tot eens'gen bloei en luister roepen: Laat dan uw zegen, Magd zo schoon, Als dauw vallen op ons rozenkroon.

Smakelijke spijzen. Volkren, wier wegen buiten den smaak liggen, oos door de beschaving voorgeschreven en overgeleverd, hebben, zoals wij spreekt, hun eigen gerechten. De Chinese eet niets hooger dan een schotel, die uit geheel jonge, nog blinde muizen is samengesteld. Bij een feestmaal worden deze den gasten levend voorgezet. Dan doopt men de spartelende, kleine diertjes in honig en laat ze daarna langzaam door de keel glijden. Toep de tegenwoordige keizer zijn broloof vierde, werden bij de maaltijden, die hij gaf, niet minder dan 50,000 van die jonge muizen opgesmuld.

Het gansche Oosten dreept met poppen van zijderpans. De lekerkerken der volkeren beuren, dat zij den smaak van zotte antandelen hebben, spinnen daarentegen dien van haren loeten. Om de poppen te kunnen eten, doet men eerst de zijde er van af, verwijderd daarna het vel, en men behoudt slechts eene kleine gele massa. Deze wordt uitgeperst, in boter gebraden, met hondersdus gekookt, daarin eenige minuten gestoomd en daarna opgedroogd. Het is eene lekkrij, waarvan niet alle van de smaak maar ook de wonderlijke geur in gedichten bezongen wordt.

De Romeinsche vrouwen til het ontzenuwde der keizerrijdige aten den hooshoor-worm, den soogegoomden klopper, overigens een spijs, die ook tegenwoordig nog bij de Muzelmannen zeer op prijs gesteld wordt.

Maar zelfs een land, dat met de beschaving, zij het dan ook slechts met vijf draden, samenhangt, kent lekkernijen, die een ander bechaafd volk volstrekt niet zouden aanstaan. Het nationale kookboek van Brasilië kent een zevental gerechten, waarvoor de zoogenoemde neef van het menschen-geslacht dienen moet. Een neemt ten een op, sijnft hem zijn kop af en bereidt hem: 't is het spijf met augurken; 't is de oven gebraden; 't is gestoofd met augurken; 't is gesmoord met Indische wijze; 't is gekookt met pompoenen; 't is gekookt met banaanen, piangs; 't is gebraden met salade van ziele aardappelen.

— Neem uw zwaard en soijd het kind in tweeën, en geert aan de ééne vrouw de eene helft en aan de andere vrouw de andere helft. Dan zijn zij beiden te vreden. »

« — En de eene vrouw, die niet de moeder van het kind was, riep uit: »

« — Groot is de wijsheid des Konings! Naar 's Konings woord geschiede! »

« Doch de andere vrouw wierp zich weened en snikkend over het kind en zegde dat zij liever afstand van wilde doen, dan het gedood te zien. En deze was de ware moeder. »

« Gelijkenissen, evenals fabelen, behooren aan alle tijden. »

« Deze gelijkenis, slaat op den afloop van deze geschiedenis, dien wij nu gaan verhalen. »

« Sir Robert Steele vond Lady Woodroffe in een toestand, die sterk naar een zenuwcrisp geleek. Zij had hare schrijfters en helpsters weggestuurd, hare brieven lagen opgehoopt op de tafel. Zij zelf liep als half razend in de kamer heen en weer. »

« — Ik houd het niet aan, ik houd het niet langer uit! riep zij, zij verwoelen mij, zij dreigen mij tot waanzin! Doktor help mij een eind te maken aan mijzelf! »

« — Ik zal u liever helpen om een ander begin te maken. »

« — Ik ben besloten iets te doen. Ik wil niet langer worstelen! »

« — Een voortreffelijk besluit. Gij moet niet langer worstelen. »

« Gij hebt mij bedrogen, doktor! Gij zegdet mij dat zij zonder uwe getuigenis niets konden bewijzen. »

« — Dat is volkomen juist. Zonder mijne getuigenis kunnen zij niets bewijzen. »

« — Maar zij hebben het bewijs gevonden, dat ik desjaits bij Birmingham was. »

« — Ja, ja, ik weet wat zij gevonden hebben. Zij hebben genoeg gevonden tot het vestigen van een vermoeden, een sterk vermoeden, dat uottelijk zo ver verwijderd zijn en dat aan ons allen zo vastkleven. »

NIEUWS uit de stad en de provincie.

APOTHEEK-ZONDAGSRUST. — MORGEN ZONDAG, zal de Apothek van M. HUYNDS open blijven, van 12 uren 's middags tot 12 uren 's nachts, voor de DRINGENDE NOODVERHOEDEN. De Complante betaling zal vereisch worden.

Op de markt van Tongeren van heden donderdag waren te koop gesteld: 580 koeien en kalveren, 1 schapen, 205 vette varkens, 2081 magere varkens.

Paardemarkt te TONGEREN, DONDERDAG 18 October.

DE KANALEN IN LIMBURG. — Wij vermenen dat de minister van openbare werken 'eene commissie benoemd heeft, die de verbreding der verschillende kanalen in Limburg moet ter studie leggen.

Bilzen. — NIEUWE STATIE. — Het Staatsbestuur schijft eindelijk gehoor te geven aan gebronde aanvragen en lichten, met een nieuw stationgebouw op te richten. Dat is het ruim zij als het tegenwoordig bestaande ege is!

Bree. — ROZENROOS. — Zondag heeft de verdragrijng plaats gehad der cantonale beoegde, voorgestoren door Mgr den Bisschop van Luik, M. Helleputte, onzen achtere volksvertegenwoordiger, enz. Vele deelnemers en veel gestriffin. De stoel begaf zich voorreest naar de kerk, waar M. de kanunnik Lucas eene schoone aanspraak deed over den tekst.

« Gedurende het lof voorde de 's schola 's van het groot seminarie van Luik allerchooste muziekstukken uit. »

Aldus eindt de verdragrijng aan. De welkomte werd uitgesproken door den Eerw. heer Dekes, van Bree; daarop volgde het verslag der werkzaamheden.

De heer Voortmans, schoolopziener, sprak over de lijfrenten en de ouderdomspensioenen en gaf het woord aan den volksvertegenwoordiger M. Helleputte, die met zijn gewoon talent de werking van de beoogde luidrijng en dank bracht aan Mgr den Bisschop voor de verleunde oudersteuning.

De verdragrijng eindigde met het gebied en de zegen gegeven door dezen waardig kerkvoogd. De heer pastoor van Meeuwen en de heer kapelaan van Bocholt hebben zich bijzonder onderscheiden om alles op goeden voet te brengen.

Kanton Loon.

Borgloon. — De concerten zondag en maandag te Borgloon gegeven, ter gelegenheid der kerms, door de fanfare Sint-Cecilia en Burgerorkester, hebben eenen zo grooten succes welverdienden bijval gekonden.

Eene belangrijke menigte van de ruime plaats, die einde der muziekanten tusschen te jehoe. De verscheidene stukken die op de programma's voorkamen, werden in de volmaaktheid weergegeven en de uitvoerders hebben talrijke en welverdiende bravo's inoogst.

Het publiek was eenparig om halde te brengen aan de zelfopoffering en het talent der muziekanten en drukte luidruchtig den wensch uit dikwijler de gelegenheid te hebben dergelijke feesten kunnen bij te wenen.

De dapperste muziekanten van Borgloon kunnen met recht fier over hunne lauwers zijn.

Kornel. — Verleden zondag hebben wij alhier eene algemeene vergadering in de school gehad, onder voorzitterschap van den heer Burgemeester de Pastre, ten einde eene maatschappij van onderlijken bijstand in te richten, voor doel behoudende de aansluiting der leden bij de lijfrenten.

Ons achtere provinciale raadlid, M. Flaxzer DEPLOICE, had aangekomen om de lijfrenten, alsook de voordeelen der nieuwe wet over de werkmanspensioenen te doen kennen. Op klare en eenvoudige wijze, legde de spreker ons deze nieuwe instelling uit; met de grootste aandacht werd zijn voordracht door de talrijke aanhoorders gevolgd; ook werd de spreker hardgaur toegejuicht.

M. Burgemeester de Pastre bedankte hem in openlijk aan de zaak stellen. Dit, zoals ik zeg, moet vermeden worden... Luister gij wel! indien het nog tijd is, moeten wij een schiedaal voor-k